

عنوان مقاله:

مبنای نظری انفساخ عقود جایز

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه، دوره 3، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

آسیه نقیب شهربابی - فارغ التحصیل کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشگاه شهید باهنر کرمان

رضا آقاعباسی - دانشجو دکتر فقه و حقوق خصوصی دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

از جمله شرایط اساسی انعقاد و صحت قراردادها زنده بودن و داشتن اهلیت برای طرفین قراردادهاست و از اصول مسلم قراردادها این است که پس از وقوع عقد به نحو صحیح آثار آن نیز نفوذ حقوقی داشته و اگر اهلیت یکی از طرفین به دلیل فوت، جنون، وسفه از بین برود این حالات در پیمان گذشته تاثیری نداشته باشد، مگر اینکه مفاد تراضی چنین اقتضایی داشته باشد نظیر اجاره ای که قید مباشرت مستاجر شده باشد (ماده 497 ق.م) لیکن قاعده مزبور در عقود جایز رعایت نمی شود و شرایطی که برای صحت عقود لازم است (ماده 190 ق.م) باید کماکان در طول زمان عقد استمرار داشته باشد، مسیله ای که در این خصوص مطرح می باشد، این است که چرا در عقود جایز فرض مرگ و یا حجر یکی از طرفین موثر در دوام عقد بوده و سبب انفساخ آن می گردد، آیا این تاثیر به دلیل جایز بودن این گونه عقود است و یا اذنی بودن این گونه عقود عامل از هم پاشیدگی است. از نظر نگارنده با توجه به واقعیت های عصر امروز جامعه و روابط خصوصی افراد در معاملات و همچنین جریان رو به رشد تجارت انحلال عقود جایز باید با سلب اختیار از ماذون باشد نه به فوت و جنون و وسفه اذن دهنده.

کلمات کلیدی:

انفساخ، حجر، عقد جایز، مبنای نظری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/721089>

